

[Erhard Jakobsen.]

landene selv bestemme, efter hvilke principper hjælp skal tildeles, og det er sket på den måde, at de fattigste får mest. Det er ikke just kolonitankegang, der ligger i det dér.

Altså, jeg mener, der i disse to eksempler ligger en klar tilkendegivelse af, at hvis Danmark skal se nogen af sine idealer realiseret i verdenspolitikken, så kan det kun ske i et snævert samarbejde med andre EF-lande.

Forsvaret, forsvarsfællesskabet er det nu, som det var, dengang vi diskuterede indmeldelsen i EF, mig komplet umuligt at se at der er problemer i. NATO består, og NATO bliver forhåbentlig ved med at bestå. Det lykkes formentlig aldrig europæere at få irriteret amerikanerne så meget, at de trækker sig ud af Europa. Vi har gjort vort bedste, det skal guderne vide, men jeg håber ikke, det lykkes. Så længe det ikke lykkes, er en selvstændig Europahær jo ikke aktuel. Så har vi en Europahær, men med amerikansk og canadisk deltagelse, og lad os fryde os over det.

Men jeg ville godt over for udenrigsministeren rejse det spørgsmål: kunne der være noget i vejen for, at Danmark ændrede sin hidtidige holdning til den vesteuropæiske forsvarsalliance? Jeg husker i og for sig ikke mere, hvad indvendingerne var i sin tid, men kunne det ikke bidrage til at klargøre hele Danmarks forsvarspolitiske og udenrigspolitiske situation, hvis vi gik på linje med de europæiske lande inden for NATO, der har lavet et forsvarssamarbejde? Hvis man gjorde det, ja, så er det svært at se, hvordan der kan blive en diskussion, hverken om Europahær eller om alt det dér. Jeg kan egentlig ikke se, at det vil ændre Danmarks stilling særlig meget, men jeg lader mig meget gerne belære af udenrigsministeren i dag eller senere om, hvilke problemer, ubehageligheder, der kunne opstå, hvis Danmark valgte at gå ind i det vesteuropæiske forsvarssamarbejde, hvor jo næsten alle de andre EF-partnere finder sig.

Må jeg så også udtrykke min glæde over ministerens erklæring om Spanien. Jeg er fuldt tilfreds med, at ministeren fastslår, at her gælder det om at vise forståelse, og det udlægger jeg på den måde, at ministeren mener, man skal vise samme forståelse over for det nye Spanien, som man viste over for det nye Portugal. Man tør jo nok sige, at Portugal i starten havde brug for megen overbærenhed. Der var rigtig nok ikke meget, der tydede på demokrati så-

dan lige i de første måneder, men alle i EF var enige om at bære over med det. Man så den gode hensigt bag ved, hvad Soares kæmpede for osv.

Jeg beder om, at de folk, der nu har påtaget sig ansvaret i Spanien, bliver mødt med samme forståelse og samme overbærenhed i deres bestræbelser, og jeg beder om, uanset hvad danske massemedier foretager sig, at regeringen ikke vil betragte lederen af det socialistiske parti og lederen af det kommunistiske parti som ledere af de eneste oppositionelle bevægelser i Spanien og som de eneste, der kæmper for demokrati. Der er altså alligevel nogle andre. Man må ikke underkende den spanske befolknings sammensætning med en kæmpestor middelstand, der gør, at socialisme, socialistiske partier og kommunistiske partier nok ikke skal regne med at blive den store folkebevægelse i det land. Derfor kan de have deres berettigelse, men man skal være klar over, at de demokratiske ideer hyldes i Spanien af langt, langt videre kredse, end hvad kommunister og socialister repræsenterer.

Når jeg så stærkt ønsker at understrege ministerens udtalelser, så er det ikke så meget over for ministeren selv. Det er mere over for andre medlemmer af den socialdemokratiske regering, som kunne fristes til at glemme, at de i visse situationer taler på regeringens vegne og ikke bare taler som socialdemokratiske partipolitikere, hvad de da selvfølgelig i øvrigt så skal have frit slag til at gøre.

Må jeg også i den forbindelse – vi har talt om Spanien og Portugal – nævne Grækenland og sige, at jeg håber, den danske regering vil være at finde blandt de kræfter i EF, der siger, at nu skal vi ikke føre den lukkede politik. Det drejer sig ikke om, at nu hytter vi os, vi, der er kommet indenfor. Vi må hele tiden være opmærksom på, at der er andre lande, der trænger endnu mere, end Danmark gjorde, til at komme i EF, og at Danmarks rolle ikke skal være at holde andre ude for selv at beholde fordele. Danmark skal ikke bare være vågent, når det gælder om at skaffe sig en fordel ved at være med. Vi skal også være parat, hvis det gælder om at hjælpe andre europæiske lande op, og her trænger Grækenland sikkert til en hjælpende hånd, og Grækenland har gjort sig fortjent til det.

Må jeg så bare lige sluttelig sige, at jeg gerne vil rejse samme spørgsmål, som hr. Guldberg allerede har rejst. Jeg ønsker også gerne, at mi-